

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในกลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์ พาณิชยศาสตร์และการบัญชี รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ศิลปศาสตร์ วารสารศาสตร์ และสื่อสารมวลชน และกลุ่มสาขาวิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา เกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาในด้านความจำเป็น เนื้อหาวิชา ปัญหาในด้านการเรียนการสอนและการนำไปใช้ประโยชน์
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา ในด้านหลักสูตร เนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การทดสอบและประโยชน์
3. เพื่อเปิดโอกาสให้อาจารย์และนักศึกษา เสนอแนะข้อคิดเห็นบางประการที่จะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรีให้ดียิ่งขึ้น
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรี ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากขึ้น

การดำเนินการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากร ประกอบด้วยอาจารย์ที่สอนในระดับปริญญาตรีและนักศึกษาใน 8 กลุ่มสาขาวิชา คือ กลุ่มสาขาวิชานิติศาสตร์ พาณิชยศาสตร์และการบัญชี รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ศิลปศาสตร์ วารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน และกลุ่มสาขาวิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยเป็นอาจารย์ จำนวน 50 คน นักศึกษาที่กำลังเรียนและไม่เลือกเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง รวมจำนวน 350 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย ในอัตราร้อยละ 10

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม 2 ชุด คือ

แบบสอบถาม I สำหรับอาจารย์ทุกกลุ่มสาขาวิชา

แบบสอบถาม II สำหรับนักศึกษาทุกกลุ่มสาขาวิชา

แบบสอบถามทั้ง 2 ชุด มีลักษณะ ดังนี้

1. เป็นแบบเลือกตอบและปลายเปิด ถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ สภาพและความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา ในด้านความจำเป็น เนื้อหาวิชา ปัญหา และเพื่อให้ผู้ตอบเสนอข้อคิดและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

2. เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า ถามเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านหลักสูตร และเนื้อหาวิชา การจัด การเรียนการสอน การทดสอบและประโยชน์ของภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา

3. การดำเนินงาน

เมื่อสร้างแบบสอบถามเสร็จแล้ว ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจแก้ไข นำมาปรับปรุงแล้วจึงนำไปทดลองใช้กับอาจารย์จำนวน 3 คน และนักศึกษาชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 ที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง

จำนวน 30 คน และนักศึกษาซึ่งไม่เลือกเรียนภาษาอังกฤษระดับสูงอีก 30 คน เพื่อทดสอบว่าจะมีข้อบกพร่องควรแก้ไขประการใด หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงได้ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนเรียบร้อย แล้วจึงสร้างแบบสอบถามที่สมบูรณ์เพื่อแจกแก่กลุ่มตัวอย่างประชากร

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

รวบรวมข้อมูลจากหนังสือ เอกสารต่าง ๆ แล้วสรุปเนื้อหาสำคัญ ๆ ข้อมูลจากแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถาม I ให้แก่อาจารย์ผู้สอนคณะต่าง ๆ ทั้ง 8 สาขาวิชา เป็นจำนวน 50 คน แล้วรับคืนด้วยตนเอง ใ้ได้รับคืนมา 49 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 98 ของจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด และมอบแบบสอบถาม II ให้แก่อาจารย์ผู้สอนกระบวนวิชาของชั้นปี 2, 3 และ 4 เพื่อแจกแก่นักศึกษาในชั้นของตน เป็นนักศึกษาที่กำลังเรียนและไม่เลือกเรียนภาษาอังกฤษระดับสูง จำนวนรวม 350 คน รวมเป็น 350 ฉบับ ใ้ได้รับคืนมา 320 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 91.42 ของจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้วิธีหาค่าร้อยละ คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยนำข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามและคำตอบเกี่ยวกับสถานการณ์เรียนมาหาค่าร้อยละ สำหรับข้อมูลที่เป็นการวัดแบบมาตราส่วนประเมินค่า ใช้วิธีหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนข้อมูลที่ได้จากคำถามแบบปลายเปิดใช้วิธีสรุปเป็นความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่าอาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นหญิง (ร้อยละ 77.55) มีอายุเฉลี่ย

อยู่ในระหว่าง 31-40 ปี มากที่สุด ส่วนใหญ่ได้สอนมานาน 5-10 ปี วุฒิกการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ส่วนนักศึกษาผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นหญิง (ร้อยละ 60.00) ไม่ได้อยู่ในระหว่างเรียนภาษาอังกฤษ แต่ส่วนมาก (ร้อยละ 60.32) เคยเรียนภาษาอังกฤษระดับสูงเพราะเห็นว่ามีประโยชน์ ส่วนน้อยที่ไม่ได้เรียนเพราะหลักสูตรคณะไม่ได้บังคับ

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพและความคิดเห็นอาจารย์และนักศึกษาผู้ตอบแบบสอบถามต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี ปรากฏผล ดังนี้คือ

2.1 ในด้านความจำเป็นของภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าอาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามทุกคนเห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักศึกษาในการศึกษาวิชาที่สอน เพราะภาษาอังกฤษช่วยนักศึกษาในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ส่วนนักศึกษาผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ (ร้อยละ 85.00) เห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นในการศึกษาวิชาเฉพาะ เพราะภาษาอังกฤษช่วยในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเช่นกัน

2.2 ในด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า อาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ (ร้อยละ 73.46) เห็นว่าเนื้อหาวิชาควรเป็นทั้งภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา เพราะภาษาอังกฤษทั่วไปช่วยให้ศึกษามีทักษะในการ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ส่วนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาช่วยให้นักศึกษาสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ได้โดยตรงกับงานในภายหน้า โดยควรมีอัตราส่วนภาษาอังกฤษทั่วไป : ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา เป็น 1 : 2 ส่วนนักศึกษาผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ (ร้อยละ 45.62) เห็นว่า เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนอยู่สัมพันธ์กับสาขาวิชาเฉพาะบางส่วน และบางส่วนเป็นภาษาอังกฤษทั่วไป ตรงกับความต้องการที่จะนำไปใช้และเห็นว่ารูปแบบภาษาอังกฤษที่เรียนควรเป็นแบบใช้ได้ทั่ว ๆ ไปในชีวิตประจำวัน และใช้ได้กับสาขาวิชาเฉพาะ โดยควรมีอัตราส่วนภาษาอังกฤษทั่วไป : ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา เป็น 2 : 1

2.3 ในค่านิยามของภาษาอังกฤษ ปรากฏว่า อาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ (ร้อยละ 61.22) เคยพบปัญหาภาษาอังกฤษในการสอนวิชาเฉพาะมักเป็นในค่านิยามคำศัพท์ของสาขาวิชา การอ่านตำรา และความรู้ภาษาอังกฤษยังไม่เพียงพอ

2.4 ในค่านิยามความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ นักศึกษาผู้ตอบแบบสอบถามนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวัน และในสาขาวิชาใดน้อย โดยนำไปใช้ได้ในอัตราร้อยละ 0-20 เป็นจำนวนร้อยละ 39.06

2.5 ในค่านิยามข้อเสนอแนะอื่น ๆ อาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถาม เห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษควร เน้นค่านิยามการอ่านเพื่อความเข้าใจ

2.6 ส่วนนักศึกษาผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าควร เน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบที่สามารถนำไปใช้งานได้จริง ๆ คือ เพิ่มหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา ควรแก้ไขปัญหาเรื่องการขอบัตรโควตาในการลงทะเบียนเรียนภาษาอังกฤษ เปิดโอกาสให้เรียนได้โดยเสรี และควรปรับปรุงหลักสูตรใหม่ประโยชน์และคุณภาพมากกว่านี้

3. การศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาทั้ง 8 กลุ่มสาขาวิชา เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรี ปรากฏผลดังนี้คือ

3.1 ในค่านิยามหลักสูตรและเนื้อหาวิชา ปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นของอาจารย์ส่วนใหญ่อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก เท่ากับ 3.71 ที่วัตถุประสงค์ของวิชาภาษาอังกฤษ มุ่งให้นักศึกษาเกิดทักษะทางการฟัง พูด อ่าน และเขียน และเห็นว่าควร เน้นความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่าน ส่วนนักศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นด้วยปานกลาง เท่ากับ 3.40 และเห็นว่าควร เน้นการอ่านด้วย

3.2 ในค่านิยามควรให้มีการจัดสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาเพื่อให้สอดคล้องกับวิชาชีพ ปรากฏว่าระดับความคิดเห็นของอาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามทุก

กลุ่มสาขาวิชาโดยส่วนรวมมีความคิดเห็นด้วยมาก เท่ากับ 3.89 ยกเว้นในกลุ่มสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ และศิลปศาสตร์ที่มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้วยปานกลาง เท่ากับ 3.25 และ 3.58 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาทุกกลุ่มสาขาวิชาที่มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้วยมาก เท่ากับ 3.96 ในเรื่องที่ควรจัดให้มีการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา

3.3 ในด้านการจัดการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาปรากฏว่า อาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถาม มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้วยปานกลาง เท่ากับ 3.36 ว่าควรสอนในชั้นภาษาอังกฤษระดับสูง มากกว่าในภาษาอังกฤษพื้นฐาน โดยนักศึกษาก็มีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นปานกลางด้วยเช่นกัน คือเท่ากับ 3.36

3.4 ในด้านการจัดการเรียนการสอน ปรากฏว่า อาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามทุกกลุ่มสาขาวิชา มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้วยมาก เท่ากับ 4.10 ในเรื่องให้ผู้สอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาจำเป็นต้องรู้เนื้อหาวิชาเฉพาะของนักศึกษา โดยควรให้ศูนย์ภาษาอังกฤษเป็นผู้จัดสอน ส่วนค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักศึกษาก็มีความเห็นเช่นเดียวกันว่าอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาจำเป็นต้องรู้เนื้อหาวิชาเฉพาะของผู้เรียนด้วย คือเท่ากับ 3.78

3.5 ในด้านประโยชน์ของวิชาภาษาอังกฤษ ปรากฏว่า อาจารย์มีส่วนมากมีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นด้วยมากว่า ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาจะช่วยให้มาตรฐานการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดีขึ้น ส่วนนักศึกษามีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นด้วยปานกลาง เท่ากับ 3.04

3.6 ในด้านการทดสอบ ปรากฏว่า นักศึกษามีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้วยน้อย เท่ากับ 2.35 ในเรื่องความเหมาะสมของการตัดเกรดวิชาภาษาอังกฤษของผู้ที่เลือกเรียนภาษาอังกฤษร่วมกับผู้ที่เรียนเป็นวิชาเอก

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลของการวิจัย ทำให้ทราบข้อเท็จจริงซึ่งควรนำมาอภิปราย ดังต่อไปนี้

1. ในด้านความจำเป็นของภาษาอังกฤษ อาจารย์และนักศึกษาทุกกลุ่มสาขาวิชา เห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนสาขาวิชาเฉพาะ และศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม จึงควรมีการจัดสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา ซึ่งสอดคล้องกับแรงจูงใจและความสนใจของผู้เรียน คือ ถ้าผู้เรียนจะไปประกอบอาชีพทางไหนก็สอนภาษาอังกฤษแบบที่จำเป็นต้องใช้ในอาชีพนั้น จะทำให้การเรียนบรรลุเป้าหมายสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทางเนื้อหาวิชาการของสาขาได้ เป็นการใช้ทรัพยากรทางเวลา บุคคล และเงินที่มีอยู่จำกัดได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ทั้งยังช่วยให้มีความก้าวหน้าทางวิทยาการเทคนิคใหม่ ๆ ที่เผยแพร่โดยอาศัยภาษาอังกฤษ คำว่า หรือหนังสือภาษาอังกฤษซึ่งมีผู้ใช้อย่างกว้างขวางในทุกสาขาวิชา ทั้งในทางอักษรศาสตร์ สังคมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์อีกด้วย

2. ในด้านการจัดสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันเป็นภาษาอังกฤษทั่วไป โดยมีวัตถุประสงค์มุ่งให้นักศึกษาเกิดทักษะทางการฟัง พูด อ่าน และเขียน แต่มีเนื้อหาวิชาบางส่วนสัมพันธ์กับสาขาวิชาเฉพาะ ทั้งอาจารย์และนักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าควรจัดสอนภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา โดยอาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าสัดส่วน

ของเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ ควรเป็นภาษาอังกฤษทั่วไป : ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา เป็น 1 : 2 เพราะเห็นว่านักศึกษาจะได้นำความรู้ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาไปใช้ได้โดยตรงกับงานในภายหน้า แต่นักศึกษาเห็นว่าควรเป็น 2 : 1 เพราะต้องการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ความเห็นดังกล่าวนี้อาจเป็นเพราะอาจารย์เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชามากกว่านักศึกษา เนื่องจากต้องนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ ส่วนนักศึกษามองเห็นเฉพาะความสำคัญเบื้องต้นของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นั่นคือต้องการนำไปใช้ในการสนทนาติดต่อกสื่อสารกับเจ้าของภาษา นอกจากนี้ทั้งอาจารย์และนักศึกษาเห็นควรเน้นทักษะในการอ่าน เพื่อช่วยในการอ่านค้นคว้าวิทยการให้มีความรู้กว้างขวางขึ้น อาจจะเป็นเพราะเห็นว่าการศึกษาในระดับสูงต้องอาศัยการวิจัย อ่านค้นคว้า เพื่อให้มีความรู้กว้างขวางขึ้น ทั้งอาจารย์และนักศึกษส่วนใหญเห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาจำเป็นต้องมีความรู้ในเนื้อหาวิชาเฉพาะในสาขาวิชาที่สอน มิฉะนั้นอาจเกิดปัญหาที่ผู้สอนต้องเป็นฝ่ายถามผู้เรียนในบางเรื่อง ซึ่งเรื่องนี้สอดคล้องกับความคิดเห็นของ เจ ดี คอร์บลัทธ (J. D. Corbluth) ในข้อที่ว่าผู้สอนไม่ควรมีความรู้เพียงผิวเผินทั้งในค่านภาษาและเนื้อหาวิชาที่สอน เนื่องจากการสอนภาษาเป็นเรื่องของการฝึกทักษะแต่ในค่านเนื้อหาวิชาเป็นการให้ความรู้ ผู้สอนที่มีความชำนาญในเรื่องทั้งสองจะทำให้การสอนเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ได้อย่างดี¹ และทั้งอาจารย์และนักศึกษส่วนใหญต่างมีความเห็นพ้องกันว่า การสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาควรสอนแทรกในภาษาอังกฤษระดับสูงมากกว่าในภาษาอังกฤษพื้นฐาน เพื่อเป็นการวางรากฐานภาษาอังกฤษทั่วไปให้ดีเสียก่อนก่อนที่จะเน้นเรื่องเรียนภาษาสำหรับสาขาวิชา

¹ J. D. Corbluth, "English or Special English?"

3. ในค่านิยมของภาษาอังกฤษที่มีต่อการสอนวิชาเฉพาะ อาจารย์ส่วนใหญ่ประสบปัญหาที่กล่าวทั้งสิ้น เช่น นักศึกษามีความติดขัดทั้งในด้านคำศัพท์และความเข้าใจ เมื่อต้องค้นคว้าเพิ่มเติมจากตำราภาษาอังกฤษ เพราะศัพท์เฉพาะสาขาวิชาส่วนมากจะมีความหมายแตกต่างจากที่ใช้ในความหมายทั่วไป และควรมีการสอนการอ่าน สร้างความมั่นใจให้ผู้เรียนเกิดความกล้าในการใช้ภาษาสื่อสาร ไม่ควรเน้นหนักทางไวยากรณ์ นอกจากการอ่านแล้วยังควรสอนเน้นทักษะอื่น คือ การพูด การฟัง และการเขียนอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จในการเรียนภาษานั้นขึ้นอยู่กับความถนัดและแรงจูงใจเป็นสำคัญ การจะให้นักศึกษาทุกคนเรียนภาษาอังกฤษจนถึงขั้นใช้การได้ก็เหมือนกันหมดย่อมเป็นไปได้ ย่อมสุดแต่ความถนัดของแต่ละบุคคล ฉะนั้นจึงควรส่งเสริมให้ผู้เรียนแต่ละคนตามความสามารถและความถนัด เพราะแม้แต่ในตัวบุคคลเดียวกันก็ยังไม่มีความสามารถในทักษะทุกด้านเท่าเทียมกันเลย

4. ในด้านการวัดและการประเมินผล นักศึกษาส่วนมากไม่เห็นด้วยกับวิธีการตัดเกรดวิชาภาษาอังกฤษ ผู้ที่เลือกเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกรวมกับผู้เลือกเรียนทั่วไป เพราะยอมเป็นไปได้ไม่ว่าผู้เลือกเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปจะมีความรู้ เทียบเท่ากับผู้ที่เลือกเรียนเป็นวิชาเอก เพราะความถนัดและความสามารถย่อมต่างกัน การตัดเกรดรวมทำให้ผู้ที่เลือกเรียนได้คะแนนไม่ดี อันเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ไม่เลือกเรียนภาษาอังกฤษ

5. ในด้านประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ ปรากฏว่า อาจารย์ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาจะช่วยให้มาตรฐานการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดีขึ้น ส่วนนักศึกษาเห็นว่าภาษาอังกฤษทั่วไปมีประโยชน์ต่อการค้นคว้าเพิ่มเติมและการประกอบอาชีพ ในขณะที่ภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาจะมีประโยชน์มาก แต่การจะได้รับประโยชน์จากภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาได้เต็มทีนั้น ผู้เรียนควรมีรากฐานมั่นคงจากการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปก่อน แล้วจึง

มีภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชามาเสริม ก็จะทำให้ใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว นักศึกษาจึงได้ให้ความเห็นว่าควรเน้นการสอนภาษาอังกฤษแบบที่สามารถนำไปใช้ปฏิบัติงานได้จริง ๆ แต่ในปัจจุบันนักศึกษาส่วนมากประสบปัญหาเกี่ยวกับเรื่องบัตรโควตาในการลงทะเบียนเรียนภาษาอังกฤษ เพราะมีผู้สนใจเรียนจำนวนมากจึงมีที่นั่งเรียนไม่เพียงพอ ศูนย์ภาษาอังกฤษไม่สามารถสนองตอบความต้องการของนักศึกษาทุกคนได้ จึงทำให้นักศึกษาจำนวนมากพลาดโอกาสเลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้บริหารจึงควรหาทางแก้ไขปัญหาระยะนี้ด้วย

ขอเสนอแนะ

เนื่องจากตัวอย่างประชากรทั้งอาจารย์และนักศึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาไว้บ้างแล้ว ผู้วิจัยจึงจะขอสรุปเสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนการสอนในระดับนี้เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ดังนี้คือ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1.1 ควรมีการจัดสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาในชั้นภาษาอังกฤษระดับสูง ส่วนในขั้นพื้นฐานเป็นภาษาอังกฤษทั่วไปเช่นเดิม เพื่อเป็นการฝึกทักษะ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ก่อน แล้วจึงจัดสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนเพื่อนำไปใช้ในระดับสูงต่อไป

1.2 ควรสอนเพื่อเป็นการพัฒนาทักษะการอ่านเป็นพิเศษ เพราะเป็นทักษะที่นักศึกษาต้องใช้มากที่สุดในการศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติม และเป็นทักษะที่ต้องใช้มากที่สุดของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

1.3 ในการจัดสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา ผู้บริหารจะต้องจัดเตรียมเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน ตลอดจนจัดผู้สอนที่มีความสามารถ

ทั้งในค่านักวิชาการใ้ภาษา และมีความรู้ในเนื้อหาวิชาของสาขานั้น ๆ พอสมควร เพื่อป้องกันมิให้เกิดข้อบกพร่องอันอาจเกิดขึ้นได้ขณะทำการเรียนการสอน

1.4 ควรจัดห้องเรียนและผู้สอนไว้ให้เพียงพอกับความต้องการของนักศึกษาที่ต้องการเลือกเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นการตัดปัญหาเรื่องบัตรโควตาในการลงทะเบียนเรียนภาษาอังกฤษควรให้ทุก ๆ คนมีโอกาสเท่าเทียมกันในการเลือกเรียน และเพื่อช่วยให้นักศึกษาที่จบปริญญาตรีที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีพอสมควร

1.5 ควรพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรให้สามารถใช้ผลิตผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานได้ โดยพิจารณาจากรูปแบบภาษา วัตถุประสงค์ในการใช้และลักษณะการใช้ของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาเหล่านั้น

1.6 ควรจัดอบรมพิเศษให้แก่ผู้สอนภาษาอังกฤษก่อนสอน เพราะผู้สอนส่วนใหญ่มักสำเร็จการศึกษาค่านอักษรศาสตร์ ศิลปศาสตร์ หรือครุศาสตร์ ฉะนั้นเมื่อต้องการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาที่เนื้อหาและคำศัพท์ที่มีความหมายพิเศษออกไป จึงมักมีปัญหา

1.7 ควรให้ศูนย์ภาษาอังกฤษเป็นผู้จัดสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาเช่นเดียวกับภาษาอังกฤษพื้นฐาน เพราะการสอนภาษาเป็นการสอนทักษะที่ต้องได้รับการฝึกอบรมมาโดยเฉพาะ มิใช่เป็นการแปลคำศัพท์และแปลเนื้อหาสาขาวิชาเฉพาะหรือสอนเนื้อหาวิชาเฉพาะเป็นภาษาอังกฤษเท่านั้น

1.8 ควรสนับสนุนและติดตามผลงานวิจัยใหม่ ๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอน เพื่อจะได้นำมาปรับปรุง เปลี่ยนแปลงให้ทันต่อเหตุการณ์และเหมาะสมกับผู้เรียนยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน

2.1 ในการสอนควรเน้นความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่าน ซึ่งมีโอกาสใช้มากที่สุด หรือเน้นทักษะบางอย่างตามความจำเป็นที่จะใช้ของแต่ละสาขาวิชา เพราะการจะเน้นทุกทักษะเท่าเทียมกันย่อมทำไม่ได้ ด้วยข้อจำกัดของเวลาและความถนัดของผู้เรียน

2.2 แบบเรียนภาษาอังกฤษที่ไ้ควรมีการปรับปรุงแก้ไขให้ทันสมัย อยู่เสมอ เพราะแบบเรียนเหล่านั้นย่อมมีข้อดีและข้อเสียที่ควรแก้ไขอยู่ด้วย ซึ่ง อาจจะแก้ไขได้ด้วยการจัดพิมพ์บทเรียนเสริมเพิ่มเติม

2.3 เนื้อหาของภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาควรมุ่งนำของชาวต่างประเทศมาโดยตรงหรือมีการดัดแปลงน้อยที่สุด เพื่อจะได้มีการสมจริงในการใช้

2.4 ในระยะเริ่มแรกศูนย์ภาษาอังกฤษควรจัดสอนภาษาอังกฤษสำหรับ สาขาวิชาในสาขาวิชาที่จำเป็นก่อน เช่น ในคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะ นิติศาสตร์ ฯลฯ ก่อน โดยอาจดัดแปลงจากหลักสูตรที่ไ้อยู่ให้ดีขึ้น แล้วจึงค่อย ๆ เพิ่มในสาขาวิชาอื่น โดยอาจจะให้เรียนโครงสร้างไวยากรณ์รวมกันในระดับต้น เพราะมักจะใช้แต่โครงสร้างง่าย ๆ ไม่ก็โครงสร้าง ส่วนระดับการอ่านและคำศัพท์ ต้องสอนแยกกัน

2.5 บุคลิกภาพของผู้สอนเป็นส่วนประกอบที่สำคัญสิ่งหนึ่งที่จะทำให้ นักศึกษาสนใจเรียนมากหรือน้อย ครูที่สอนจึงควรมีใจกว้างและรับฟังความคิดเห็น ของผู้เรียน

2.6 ผู้สอนควรจัดกิจกรรมเพิ่มเติมนอกจากการเรียนในชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมองเห็นประโยชน์ และเป็นการนำภาษาไปใช้ในชีวิตจริง ทั้งผู้สอน ควรพยายามใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากกว่านี้ เพื่อทำให้ผู้เรียนเคยชินกับภาษายิ่งขึ้น

2.7 ในการสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา ผู้สอนควรศึกษาหา ความรู้เพิ่มเติมในวิชาเฉพาะให้พร้อมเสียก่อน โดยอาจขอคำแนะนำจากอาจารย์ ในสาขาวิชาเฉพาะหรือการเข้าอบรมระยะสั้น

2.8 เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่สอน และนำมาทดสอบควรมีระดับ ความยากง่ายเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน

2.9 ผู้สอนควรใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ในการสอน จะอธิบาย เพิ่มเติมเป็นภาษาไทยไ้บ้างในกรณีที่มีที่มเรียนนั้นยาก และควรกระตุ้นให้ผู้เรียน เกิดความกล้าที่จะพูดคุ้ยซักถามเป็นภาษาอังกฤษ เพราะการเรียนภาษาอังกฤษด้วย ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็น ควรได้พยายามฝึกภาษาอยู่เสมอเมื่อมีไ้โอกาส

2.10 การประเมินผลผู้เรียน ควรแยกกลุ่มระหว่างผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกและผู้เรียนเป็นวิชาเลือก เพื่อจะช่วยให้ผู้เรียนเป็นวิชาเลือก มีกำลังใจและสนใจในการเรียนยิ่งขึ้น

2.11 การประเมินผลอาจารย์ผู้สอน อาจารย์ผู้สอนจำเป็นจะต้องประเมินผลการสอนของตนเองควย เพื่อคุณภาพการสอนและนำมาปรับปรุงการสอน นอกจากนี้แล้ว ผู้สอนควรเป็นคนหูตากว้างทันต่อเหตุการณ์ รับรู้เทคนิคการสอนใหม่ ๆ และรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน รวมถึงกับอาจารย์ผู้สอนวิชาอื่น ๆ ตลอดจนเพิ่มพูนทักษะและความรู้ให้แก่ตนเองอยู่เสมอ

3. ข้อเสนอแนะสำหรับอาจารย์ผู้สอนวิชาอื่น ๆ

เพื่อให้การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษได้ผลดียิ่งขึ้น และให้นักศึกษาสามารถนำภาษาอังกฤษที่เรียนไปใช้ประโยชน์ได้มากขึ้น อาจารย์ผู้สอนวิชาอื่น ๆ ควรสนับสนุนให้นักศึกษา อ่าน คนคว่า เขียน หรือแปลตำราภาษาอังกฤษ เช่น มอบหมายให้ทำรายงาน เป็นต้น ซึ่งจะช่วยให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษที่เรียนมาให้เป็นประโยชน์ อีกทั้งผลงานที่นักศึกษาทำออกมาจะกว้างขวางทันต่อเหตุการณ์ แทนที่จะอ้างอิงจากเอกสารภาษาไทยแต่เพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ยังสามารถช่วยปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษได้ว่า ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในโลกปัจจุบันและสำหรับผู้ทำงานในทุกสาขาวิชาชีพไม่ใช่สิ่งจำเป็นสำหรับผู้เลือกเรียนทางอักษรศาสตร์ หรือศิลปศาสตร์เท่านั้น

4. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้เรียน

การเรียนภาษาให้ไ้ผลดีนั้นขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนควรจะทำใจให้ชอบ เพราะวาทาษาอังกฤษให้ประโยชน์ต่อผู้เรียนมาก ไม่ว่าจะเป็นการเรียน การทำงานหรือชีวิตส่วนตัว นอกจากจะทำใจให้ชอบแล้ว ผู้เรียนควรจะต้องมีการเอาใจใส่ต่อการเรียนพอสมควรและมุ่งมั่นหมายว่าจะเรียนไปเพื่ออะไร และที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การเรียนภาษาส่วนหนึ่งเป็นการฝึกทักษะ

ซึ่งสืบเนื่องมาจากการฝึกฝนและฝึกหัดอยู่เป็นประจำ ดังนั้นผู้เรียนที่ต้องการจะเรียนให้ไต่ผลดีควรคำนึงถึงเรื่องนี้อยู่เสมอและหมั่นฝึกฝนให้มากขึ้นด้วย นอกจากนี้ผู้เรียนยังควรคำนึงถึงจุดประสงค์ของวิชาที่เรียนอีกด้วยว่าวิชานั้น ๆ มีจุดมุ่งหมายอย่างไร ถ้าเป็นวิชาพื้นฐานก็ย่อมมีจุดมุ่งหมายให้นักศึกษาเกิดทักษะทางการฟัง พูด อ่าน และเขียน แต่หากเป็นภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาจะมีจุดมุ่งหมายมุ่งไปที่การทำทความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียน สไลด์การเขียนของแต่ละสาขาวิชา ตลอดจนการนำไปใช้ที่ภาคคนควาตำราภาษาต่างประเทศเพิ่มเติมในแต่ละสาขาวิชาต่อไป

5. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

5.1 การวิจัยครั้งนี้เป็นการสำรวจสภาพและความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาใน 8 กลุ่มสาขาวิชา ซึ่งเป็นการวิจัยแบบกว้าง ๆ การวิจัยครั้งต่อไปอาจจะทำการสำรวจเฉพาะกลุ่มสาขาวิชาใดสาขาวิชาหนึ่งให้ลึกกลงไป เพื่อจะได้อำนวยความสะดวกต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับนี้มากขึ้น

5.2 ควรมีการวิจัยว่าภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาที่มีจัดสอนอยู่ในสาขาวิชานิติศาสตร์ และพาณิชย์ศาสตร์และการบัญชี นั้นเหมาะสมหรือไม่ มีประโยชน์อย่างไร ควรมีการปรับปรุงแก้ไขและขยายหลักสูตรออกไปอย่างไร

5.3 ถ้าจะมีการจัดสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาชั้นในกลุ่มสาขาวิชาใด ควรมีการวิจัยว่าแต่ละแผนกวิชาต้องการเนื้อหาแบบใด เน้นทักษะอะไร โดยควรสอบถามอาจารย์ในสาขาวิชานั้น ๆ นักศึกษาที่กำลังเรียนอยู่ ผู้ที่สำเร็จการศึกษาไปทำงานในสายงานต่าง ๆ ตลอดจนความคิดเห็นของนายจ้างเจ้าของกิจการแขนงต่าง ๆ และผู้บังคับบัญชาหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้วย

5.4 ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบกับภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาในสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัดด้วย เช่น วัดประสิทธิภาพการเรียนการสอนว่าการสอนภาษาอังกฤษแบบภาษาอังกฤษทั่วไปหรือภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาที่ไต่ผลมากกว่ากัน เป็นต้น